

момци. Нъ краль тъ се научилъ за това нѣшто, та се разлютилъ много, и затворилъ синъ тъ си; единий другарь на князь тъ сполучилъ да излюшти, а другий (подпълковникъ Кате) хванали и го заклали прѣдъ прозорката на Фридрихова та тъмница. Фридриха, който билъ затворенъ въ крѣпость та Кюстринъ, отсѣдили на смъртъ. Голѣми ти молби на ближнии ти му и раскаяние то на синъ тъ малко по малко умекчили краль тъ, та простилъ Фридриха. Князь Фридрихъ отъ тогава на татѣкъ се оправилъ, съ все сръдце се заловилъ за войнишка та служба, слушалъ добръ татка си, и малко по малко башта му се сдобрилъ съ него.

Фридрихъ II (1740—1786 год.) наслѣдилъ отъ пестовний си башта хубава войска и пълна хазна; той намислилъ съ войска та и съ пари ти да раширочи кралство то си, за да може да го тури на еднакво равниште съ първи ти европейски държави. Сгоденъ случай за това нѣшто докаралъ въпросъ тъ за наслѣдие то на Австрийский прѣстолъ.

Царь *Карль VI* нѣмалъ мъжко дѣте, та всички ти си наслѣдственини владовишта завѣшталъ на обична та си дъштера Мария Терезия, която водила Франца Стефана (Лотарингский херцогъ, а послѣ великий херцогъ Тосканский). Царь Карль много залѣгалъ да направи да припознаеть европейски ти държави това завѣштанье, което се вика *прагматическа санкция*, и сполучилъ цѣль та си съ голѣми жрѣтви. Напраздно старий му войвода Евгений Савойский, го съвѣтовалъ намѣсто да прави прѣговори, да приготовова добра войска. Карль VI оставилъ царство то много побъркано, и штомъ умрѣлъ (1740 г.), отъ всякадѣ се показали наслѣдници за австрийский прѣстолъ. Отъ тѣхъ пръвъ билъ баварский курфиреть Карль Албертъ, който билъ роднина на Хабсбургский родъ, по женско. Откамъ него били французский краль и Фридрихъ